

Arătarea a doua oară a lui Hristos

Evrei 9,26-28

Când se va încheia istoria lumii acesteia, atunci se va constata că două evenimente care au avut loc în timp depășesc cu mult toate celelalte evenimente: acestea sunt, prima venire a lui Hristos în smerenie și a doua arătare a lui Hristos în slavă.

Vrem să ne preocupăm mai îndeaproape cu a doua venire a lui Hristos pe pământ, ca să guverneze în slavă. Acest eveniment mare nu este un simplu vis al câtorva vizionari, ci este adevărul lucid al Cuvântului lui Dumnezeu. S-ar putea ca mulți creștini să fie în necunoștință de acest adevăr, amvonalele creștinătății pot deseori să-l răstălmăcească sau chiar să-l treacă sub tăcere, dar cu toată necunoașterea, negarea și răstălmăcirea, a doua arătare a lui Hristos a fost prezisă de Dumnezeu clar și precis ca fiind următorul eveniment mare în istoria lumii.

Acest adevăr mare ocupă în Cuvântul lui Dumnezeu un spațiu mult mai mare decât gândesc mulți credincioși. Prorociile Vechiului Testament sunt pline de descrieri strălucitoare ale gloriilor guvernării lui Hristos, care încep cu a doua Lui arătare. În Noul Testament ocupă un loc deosebit în fiecare evanghelie. În cartea Faptele Apostolilor este anunțată arătarea Lui, și în epistole și în cartea Apocalipsa ea ocupă un spațiu mare.

Mai întâi să cercetăm unele locuri din Scriptură care vorbesc despre realitatea minunată a celei de-a doua arătări a lui Hristos.

După aceea să căutăm în Scriptură motivele principale pentru care apariția lui Hristos ne este prezentată așa de minunat.

1. Locuri din Biblie care ne prezintă adevărul despre arătarea lui Hristos.

În epistola către Evrei 9,26-28 găsim prezentate la un loc cele două apariții ale lui Hristos. În primul rând citim: »Dar acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.« Când s-a încheiat punerea la încercare a omului din toate timpurile și toți oamenii s-au dovedit păcătoși, a început ziua când Hristos S-a arătat în smerenie, ca să desființeze păcatul prin jertfa Sa pe cruce.

În al doilea rând citim, că El »Se va arăta a doua oară«, nu pentru a Se preocupa din nou cu problema păcatului, ci pentru mântuirea sau eliberarea deplină a poporului Său de orice apăsare și de orice putere vrăjmașă sub care ei ar putea sta.

Avem deci aici prima și a doua arătare a Domnului Isus. Toți care se supun Cuvântului lui Dumnezeu vor fi de acord că acest loc din Scriptură confirmă clar marea realitate că Hristos Se va arăta a doua oară în lumea aceasta.

Este totuși bine să adăugăm și alte locuri din epistole care arată că apostolul Pavel, Petru și Ioan se unesc în a prezenta credinciosului arătarea Domnului Isus ca perspectiva minunată care să-l călăuzească pe credincios și să-l sprijine în mijlocul suferințelor și încercărilor.

1. Mărturia apostolului Pavel

În epistola către Tit 2,11-13 ne sunt prezentate din nou două arătări. În versetul 11 citim: »Pentru că harul lui Dumnezeu s-a arătat«; și în versetul 13 se spune despre credincioși ca ei să aștepte »fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos«. Avem deci aici arătarea harului și arătarea gloriei. Gloria se va arăta acolo unde s-a

arătat harul. Harul conduce la glorie. Acest loc din Scriptură nu vorbește despre arătarea credinciosului în cer, ci de arătarea gloriei pe pământ. În moment se arată gloria omului; în curând se va arăta gloria lui Dumnezeu.

Dacă mergem în epistola întâia către Timotei 6,14, găsim că lui Timotei i s-a dat o anumită poruncă, pe care el trebuia s-o păzească »fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos«. În prima parte a capitolului apostolul a vorbit despre lucruri rele, carnale – îngâmfare, invidie, ceartă, defăimări și bănuieli rele (versetul 4); despre poftă nebună și lăcomie (versetele 9 și 10). După aceea se adresează omului lui Dumnezeu și spune în versetul 11: »fugi de acestea«. În afară de aceasta, noi nu trebuie numai să fugim de rău, ci și să urmărim binele. De aceea apostolul spune: »urmărește dreptatea, evlavlia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului«. După aceea ni se amintește că există ceva, pentru care noi trebuie să ne luptăm. Oamenii se preocupă cu lupte duse în mod carnal pentru avantaje materiale. Acestea sunt lupte sărăcicioase, care au în vedere numai viața aceasta. Noi trebuie să luptăm lupta cea bună, ca să apărăm adevărul, având în vedere viața veșnică.

Porunca poate fi rezumată în aceste trei cuvinte: fugi, urmărește și luptă. În privința aceasta să nu uităm că lupta este pe ultimul loc. Este inutil să vrei să lupți pentru adevăr, fără ca noi să fugim de rău și să urmărim binele. Căci numai atunci putem să luptăm cu adevărat pentru adevăr. Să lupți fără să fugi și fără să urmărești conduce numai la înfrângere.

Această poruncă trebuie păzită nu numai având în vedere moartea sau răpirea în cer, ci cu privire la venirea împreună cu Hristos la »arătarea Domnului nostru Isus Hristos« pe pământ, căci numai atunci vom primi plata pentru o viață trăită aici pe pământ în responsabilitate, cu toate suferințele, grijile și eforturile legate de fugă, urmărire și lupte. Încă o dată, nu este vorba de a obține lucruri mari pe pământ. Probabil vedem rezultate puține ale fugii, urmăririi și luptei noastre; probabil uneori devenim sătui de luptă, dar să urmărim să păzim porunca, deoarece la arătarea Domnului se va da un răspuns minunat la această păzire.

Dacă mergem în 2 Timotei 4,1-2, ni se adresează o altă poruncă, care de asemenea este pusă în legătură cu arătarea lui Hristos Isus. Acolo citim: »Te îndemn solemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți, și pentru arătarea Sa și pentru Împărăția Sa: vestește Cuvântul, stăruie la timp și ne la timp, muștră, ceartă, încurajează cu toată îndelunga-răbdare și învățătură.« Aici Timotei primește porunca să predice cu insistență, la timp și ne la timp. Două lucruri contribuie la insistența predicii sale: în primul rând judecata, care va veni peste aceia care resping Evanghelia, și în al doilea rând, rezultatul minunat pentru aceia care au primit-o – la arătarea Domnului nostru Isus Hristos. Aici arătarea este legată cu Împărăția lui Hristos, căci arătarea introduce Împărăția.

Mai este un pasaj în acest capitol, în care Pavel vorbește despre arătare. În versetele 8-9 se referă la sine însuși. Bătrânul apostol recunoaște că a venit timpul despărțirii lui. El i-a cerut lui Timotei să lupte lupta cea bună a credinței, și ce el a predicat altora, el însuși a practicat. De aceea el spune aici: »M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința«. Și când privește înainte, în viitorul strălucitor, atunci el cunoaște că Domnul i-a pregătit o cunună a dreptății. El a mers pe drumul dreptății (2 Timotei 2,22), el a urmărit învățătura dreptății (2 Timotei 3,16), și acum se bucură să poarte cununa dreptății. Dar când va purta el cununa dreptății? »În ziua aceea.« Și când este ziua aceea? Este ziua morții, ziua martirajului lui, sau este ziua când duhul lui fericit se va desprinde ca să fie la Hristos? O, nu! Este ziua arătării glorioase a lui Hristos pe pământ. Când Hristos va ieși încununat cu multe diademe, atunci și Pavel va purta cununa sa, și nu numai el, ci »toți care iubesc arătarea Lui«.

Să iubești arătarea Lui are ca premisă, că noi ne trăim viața într-un mod care se potrivește arătării Sale. Noi nu putem iubi gândul cu privire la arătarea Lui, dacă nu mergem pe drumul dreptății. Imediat după aceea el vorbește despre unii, care nu au urmărit dreptatea. Dima s-a întors înapoi în lume; el nu a *fugit* de aceste lucruri. Alexandru a făcut »mult rău« apostolului; el nu a *urmărit* binele. Și apoi citim că toți l-au părăsit pe Pavel din cauza împotrivirii; ei nu au *luptat* lupta cea bună (versetele 10,14 și 16).

2. Mărturia apostolului Petru

În 1 Petru 1 apostolul amintește credincioșilor, că în cer este păstrată pentru ei o moștenire nesticăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji (versetul 4).

După aceea ne spune în versetul 5, că noi pe drumul nostru spre moștenire suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă. În timpul actual însă noi suntem, așa spune apostolul, întristați prin felurite încercări. Poporul lui Dumnezeu este și astăzi deseori întristat prin felurite încercări, dar spre mângâierea noastră apostolul ne explică trei lucruri referitoare la aceste încercări (versetul 6).

În primul rând apostolul spune, că ele sunt »pentru puțin timp«. În Evrei 11,25 citim că plăcerea păcatului este »trecătoare« (sau numai pentru un timp). Plăcerile lumii acesteia și suferințele sfinților sunt numai pentru scurt timp.

În al doilea rând Petru spune că ele sunt »necesare«. Nu există nici o încercare și nici un necaz, prin care noi trecem, fie el mare sau mic, care să nu fie necesar. Tatăl nostru nu întristează samavolnic pe copiii Săi, și nici nu pricinuieste lacrimi inutile. Probabil că noi nu înțelegem totdeauna felul pe care El îl alege, sau nu totdeauna vedem necesitatea încercării. Într-o zi însă o vom înțelege. Poate Domnul trebuie să ne spună și nouă ce i-a spus lui Petru: »Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după acestea« (Ioan 13,7). După aceea vom înțelege toate lucrurile.

În al treilea rând se spune spre mângâierea noastră, că toate încercările actuale vor primi un răspuns minunat într-o zi care va veni. Acum este încercarea credinței, atunci va fi confirmarea credinței, când încercarea va fi găsită spre laudă și glorie și onoare. Dar când va fi această zi? Este ziua morții, sau este ziua când noi vom fi răpiți? O, nu, va fi ziua *revelării* (sau *arătării*) lui *Isus Hristos* (versetul 7).

3. Mărturia apostolului Ioan

Dacă mergem în 1 Ioan 3,1-3, apostolul ne amintește de felul dragostei, pe care Tatăl ne-a dat-o. Ioan nu ne prezintă caracterul general al dragostei, Oci este mărimea dragostei, care se arată prin aceea că noi am fost aduși în poziția de copii ai lui Dumnezeu. Lumea nu poate cunoaște, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Ea nu ne cunoaște ca și copii ai lui Dumnezeu, deoarece ea nu l-a cunoscut pe El. Dacă lumea nu a putut cunoaște că acest Om minunat, smerit, cu toată desăvârșirea Lui nemărginită, era Fiul lui Dumnezeu, nu este de mirare că ea nu poate cunoaște nici pe oamenii sărmani, slabi, care eșuează, așa cum suntem noi, că sunt copii ai lui Dumnezeu. Însă ea va vedea o dată, dar momentan nu s-a arătat încă, ce vom fi noi. Acum noi nu arătăm mult diferit de alți oameni, purtăm urmele vârstei, a grijilor și bolilor. Dar să mai avem puțină răbdare. La timpul Său noi vom fi aceia care sunt ca

Hristos. Când va fi aceasta? Nu atunci când vom muri sau vom fi răpiți, ci noi vom fi ca El, așa cum spune Ioan, *când El va fi revelat (sau arătat)*, căci noi Îl vom vedea așa cum este.

Aceste pasaje sunt suficiente să arate că Duhul Sfânt a folosit pe Pavel, pe Petru și pe Ioan, ca să mărturisească că viața actuală trebuie să fie marcată de perspectiva celei de-a doua arătări a lui Hristos în glorie.

2 Rezultatele arătării

Ne putem întreba de ce în Scriptură se vorbește așa de des de a doua arătare a Domnului Isus Hristos și așa de rar de răpire. În epistola a doua către Tesaloniceni capitolul 1 sunt date anumite motive pentru importanța arătării. În primul rând va fi ziua răzbunării asupra lumii. În al doilea rând va fi ziua de odihnă și de răsplătire pentru poporul lui Dumnezeu. În al treilea rând și înainte de toate va fi ziua de triumf a lui Hristos, răspunsul minunat la drumul Său de smerenie.

1. Arătarea este ziua răzbunării asupra lumii

Pe parcursul a multor secole Dumnezeu în harul Său a avut o atitudine liniștită, cu toate că nu i-a fost indiferentă, față de progresul răului în lumea care a lepădat pe Hristosul lui Dumnezeu, și pe care încă Îl leapădă. Când însă în cele din urmă Dumnezeu va interveni, El o va face cu un foc mistuitor și va fi în răzbunare față de păcătoși. Oamenii întreabă de ce Dumnezeu nu intervine public în problemele oamenilor. De ce este permis războiului, păcătoșeniei și stricăciunii să înainteze? Răspunsul este evident: deoarece Dumnezeu este îndurător, El nu intervine direct în problemele oamenilor, căci dacă El ar face aceasta, ar trebui să judece *tot* răul. Dumnezeu încă reține judecata, în timp ce El în har oferă unei lumi de păcătoși iertarea păcatelor. Însă ziua harului se îndreaptă cu grăbire spre sfârșit, și atunci urmează intervenția directă a lui Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 1,6-9 ne spune că cu privire la această lume vor avea loc trei lucruri atunci când Dumnezeu va interveni.

În primul rând sunt aceia care au strâmtorat pe poporul lui Dumnezeu. Necazul va fi răsplata lor (versetul 6). În al doilea rând sunt aceia care »nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință«, și au respins mărturia creației (Romani 1,28). Răzbunarea va veni peste ei (versetul 8). În al treilea rând sunt aceia care în neștiința lor cu privire la Dumnezeu au respins revelarea harului Său în Evanghelie. Ei vor avea ca pedeapsă »pieirea veșnică de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale« (versetul 9).

Dar când va avea aceasta loc? Același loc din Scriptură ne arată clar, că va avea loc la arătarea lui Hristos, »la revelarea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale«.

2. Arătarea va fi o zi de odihnă și de răsplătire pentru poporul lui Dumnezeu.

Să ne amintim că începând de la cruce, și chiar și înainte de cruce, istoria poporului lui Dumnezeu este o istorie de secole de suferință, batjocură și prigonire permanentă din partea lumii vrăjmașe, într-un fel sau altul. Din zilele lui Abel înainte de potop și până la prigoanele din zilele noastre nu a fost altceva decât împotrivire și strâmtorare pentru poporul lui Dumnezeu, venite din partea unei lumii care urăște pe Dumnezeu.

Probabil este greu de apreciat numărul îngrozitor al creștinilor omorâți în Roma păgână; dar s-a calculat că în Roma papală și prin alte prigoane religioase au fost omorâți mai mult de 50 de milioane de creștini. Știți ce înseamnă aceasta? Milioane și iarăși milioane de bărbați, femei și copii au fost expuși violențelor, crimelor, martirajului și spânzurării, în cele mai îngrozitoare forme pe care ura diabolică și imaginația omenească și le-a putut imagina. Spre distracția persoanelor aflate în concediu în Roma cultă, creștinii au fost aruncați cu miile la lei. Îmbrăcați în piei de animale sălbatice au fost expuși fricii și groazei venite din partea câinilor. Îmbrăcați cu cămăși impregnate cu smoală au fost trași în țeapă și dați foc, ca să lumineze sărbătorile din grădina lui Nero. Mai târziu au avut de suferit tot felul de chinuri în închisorile inchiziției. Au fost desfigurați în chip groaznic; au fost puși pe banca de extensie, au fost îngropați de vii, au fost arși pe rând pe rug, și spânzurați cu zecile de mii.

Și dacă lăsăm să treacă înaintea ochilor noștri istoria prigoanelor, trebuie să ne amintim de ceva, care la prima vedere pare ciudat – *nu a fost nici o intervenție din partea lui Dumnezeu*. Torturile, martirajul, spânzuratul au continuat și Dumnezeu nu a intervenit. Lumea, carnea și diavolul pot *aparent* să facă ce vor și cum vor, și Dumnezeu pare să nu fi luat deloc cunoștință de aceasta. Țipetele de durere ale poporului chinuit al lui Dumnezeu s-au înălțat spre cer, dar cerurile au tăcut. Mâinile lor erau înălțate în rugăciune, dar nu a venit nici o eliberare.

Era deci Dumnezeu un spectator indiferent la prigonirea poporului Său? Nu ia Dumnezeu în seamă suferințele și încercările lor? Este El surd față de rugăciunile lor și orb față de lacrimile lor? De o mie de ori nu! Dumnezeu, care scrie o carte pentru numele noastre și adună lacrimile în burduful Său, și care a numărat perii capului nostru, nu poate rămâne neimpresionat de suferințele poporului Său. Fiecare lacrimă, pe care ei au vărsat-o, fiecare suferință, prin care ei au trebuit să treacă, fiecare încercare, pe care ei au îndurat-o din pricina lui Hristos, va primi un răspuns minunat. Suferințele și încercările nu au fost uitate, nu sunt în zadar, nu s-au *pierdut*, căci Dumnezeu spune, că ele »*vor fi găsite* spre laudă, slavă și cinste«. Și când? »la revelarea lui Isus Hristos« (1 Petru 1,7). Milioane de credincioși au plecat din lumea aceasta în mijlocul maltratărilor, rușinii și batjocuri. Ei vor reveni cu laudă și glorie și cinste la revelarea lui Isus Hristos, când El va veni să fie glorificat în sfinții Săi și să fie admirat în toți cei care au crezut (2 Tesaloniceni 1,10). De aceea apostolul spune, că cei care sunt necăjiți vor fi răsplățiți, și anume cu »odihnă cu noi, la revelarea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale« (versetul 7).

3. Arătarea va fi ziua de triumf a lui Hristos.

Evenimentul incomparabil de mare, pe care îl păstrează viitorul pentru lumea aceasta, este arătarea Domnului Isus. În însemnătatea lui imensă numai prima arătare a lui Hristos îl întrece, atunci când El a înfăptuit lucrarea de ispășire. Vrem să recunoaștem fericiți, că crucea este unică în felul ei în măreție, fără asemănare în timp și unică în veșnicie. Biruințele oamenilor, care au jucat un rol mare în istoria lumii acesteia se vor prăbuși în curând și vor fi uitate pe deplin; dar biruința măreață de pe cruce va rămâne un eveniment extraordinar în istoria lumii. Slava marilor biruințe omenești trece cu timpul și în veșnicie va fi uitată; însă timpul va oferi crucii tot mai mare strălucire, și veșnicia nu va înceta să prezinte slăvile crucii. Dar cu toată aducerea aminte de slava unică în felul ei a crucii, să nu uităm slava care va veni a Împărăției care va începe cu arătarea a doua a Domnului Isus. Ea va fi răspunsul biruitor la prima Sa arătare în smerenie. Ea va fi răspunsul lui Dumnezeu la toată ocara și rușinea și

umilirea pe care lumea le-a deșertat la cruce asupra Fiului lui Dumnezeu. În mijlocul acestor răniri Domnul a putut să privească peste ocară și suferințe și necaz la ziua când va veni slava Sa, și să rostească acele cuvinte solemne și de triumf: »De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.« (Matei 26,64). El a fost răstignit în slăbiciune, El va reveni în putere. La cruce oamenii L-au încununat cu o cunună de spini; la arătarea Sa El va fi încununat cu multe diademe. La cruce a purtat judecata în dreptate, ca să facă pace; la a doua Sa venire citim, că El va judeca și se va lupta cu dreptate (Apocalipsa 19,11). Hristosul lui Dumnezeu a fost văzut ultima dată de oameni atunci când El atârna pe cruce între cer și pământ. Data viitoare lumea Îl va vedea când El va venii cu norii; și »orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui« (Apocalipsa 1,7).

Atunci va deveni vizibilă »slava puterii Sale«, »când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut« (2 Tesaloniceni 1,10).

Învățăm astfel din această secțiune minunată, că revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Sale va confirma înaintea universului întreg, că Dumnezeu în primul rând nu a fost indiferent față de tot răul și stricăciunea și violența care s-a îngrămadit de-a lungul secolelor, și în al doilea rând, că El nu lasă nebăgate în seamă suferințele poporului Său. În al treilea rând și înainte de toate, că Dumnezeu nu a trecut cu vederea rușinea și umilirile cu care oamenii au inundat pe Domnul Isus Hristos.